

© 2019 Lavinia Călina

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Brațului nr. 20, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLINA, LAVINIA

Ultimul avanpost / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –

– București : Herg Benet, 2018–.

4 vol.

ISBN 978-606-763-224-8

Vol. 3 : *Renașterea* – 2019.

– ISBN 978-606-763-211-8.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

VOL. 3: RENAȘTEREA

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

CAPITOLUL 1

Respiră adânc. O să fie bi... ba pe dracu', iar am numai idioți în jur! Am știut din clipa în care a pășit pe dala aceea de piatră că ceva era putred la mijloc. Nu am mai avut timp să-i atrag atenția, abia am reușit să mă adăpostesc după un zid dărâmat când din partea cealaltă a halei țâșniră câteva gloanțe și îi străpunseră pielea. Am simțit o zgârietură puternică în antebraț, dar nu m-am deranjat să verific cât de grav era. Dacă puteam să-mi mișc mâna și să țin arma, era bine. Speram în gând ca vesta anti-glonț să-i fi protejat cât de cât părțile vitale, chiar nu doream să mai am încă unul din ei pe conștiință.

Fără să-mi dau seama, corpul meu acționă instantaneu. M-am ridicat rapid și am tras în direcția aceea de mai multe ori. Întreaga hală se umplu de sunetul acela groaznic, dar m-am bucurat în sinea mea când unul din gloanțele trase de mine se înfipse în capul adversarului.

M-am uitat la subiectul plin de sânge ce era leșinat în apropierea mea. Părea rănit grav, dar eram sigură că va supraviețui. Nu îi lăsau să

moară așa, cu una cu două. După trăsăturile fizice, nu cred că era mai în vârstă ca mine, poate chiar cu un an, doi mai mic. Habar nu aveam nici cum îl cheamă sau dacă avea nume. Îl cunoscusem în dimineața aceea drept S₄, sau cel puțin acela era codul lui în ziua respectivă. Mai cunoscusem și alții cu același cod în turele trecute, dar nu m-am ostenit să aflu mai multe despre ei.

Probabil, dacă murea, așa aveau să-i treacă și pe mormânt: *Aici odihnește S₄*. Câteva picături din sângele lui aterizaseră la impact pe bocanciile mei și se amestecaseră cu praful. Am oftat și le-am făcut semn celorlalți să avanseze cu grijă, căci nu îmi permiteam să mai pierd un om din cauza neatenției. Eram oricum în dezavantaj față de adversari, dar măcar, când l-a împușcat pe el, am văzut unde era ascuns lunetistul și l-am eliminat. Măcar atât.

Bine, mă alesesem și eu cu o rană în antebraț, dar cel puțin glonțul nu făcuse pagube mai mari. Atâta timp cât puteam să îmi țin arma dreaptă și să țintesc, puteam să ignor durerea. Ecranul armei mele îmi arăta că mai am doar 20 de gloanțe, așa că m-am aplecat și i-am luat victimele încărcătorul. Nu aveam de gând să fac risipă. Mi-am strâns arma mai bine în mână și am înaintat tip-til alături de cei trei subiecți rămași în viață în echipa mea.

Ca de fiecare dată, habar nu aveam unde ne aflam. Cel puțin eu habar nu aveam. Pe mine mă aduceau mereu semi-drogată, ca să nu se dea în vileag. Mă trezeam într-o încăpere fără ferestre

ce semăna a vestiar, îmi luam echipamentul, iar când eram gata apăsam pe butonul din dreptul ușii. În prima zi, m-am entuziasmat când am văzut arma, dar trebuia să fi conștientizat că nu avea cum să fie atât de ușor. Când ușa s-a deschis și doi subiecți au venit după mine, am încercat să trag în ei. Tragi dacă ai cu ce. Armele erau pe bază de senzor și deveneau funcționale abia după ce se pornea startul.

Din câte îmi dădeam seama, în dimineața aceea ne aflam într-o fostă oțelărie, asta judecând după ce mai rămăsese din echipamentele din hala principală. Parte din linia de producție lipsea. Mai mult ca sigur că diverși indivizi prădaseră fabrica pentru fier vechi. Furaseră până și balustradele ca să le vândă. De geamuri sau alte cele nici nu mai vorbim. Tot ce însemna *lemn* era de mult transformat în jar, iar pereții erau plini de graffitti, semne obscene și înjurături. Pe jos erau numai cioburi, moloz, gunoi și ici-colo excremente.

Subiectul din fața mea îmi făcu semn că încăperea următoare era liberă, așa că am înaintat încet, având grijă la sticla spartă de pe jos. Nu îmi era frică că am să mă tai, talpa bocancilor era destul de groasă, dar trebuia să am grijă să nu fac gălăgie și să ne audă venind. Sincer, îmi era mai frică că o să-mi audă mie bătăile inimii, atât de puternic îmi pocnea în piept.

Uram senzația asta. Așa se întâmpla mereu. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât deveneam și mai nerăbdătoare să se termine totul și

de fiecare dată dădeam greș din cauză că mă grăbeam. După atâta timp și atâtea implanturi, tot nu puteam să fiu stăpână pe sentimentele mele. O luau razna și îmi pierdeam concentrarea. La fel pățisem și cu trei săptămâni în urmă și la fel pățisem și în acea cafenea, și în trecut la Centrul de Formare.

— Timp rămas? am întrebat eu.

— 3 minute și 20 de secunde, veni imediat răspunsul în cască.

Nu puteam să ajungem la timp, noi eram jumătate din câți erau ei și, după calculele mele, nu aveam nicio șansă. Partea cea mai rea era că îl simțeam aproape. Habar n-am cum, dar puteam să-l simt. Înăluntru meu știam că sunt la câțiva pași de el, că e undeva prin zonă și că zâmbește sub masca lui de fiecare dată când fac câte o mișcare greșită.

Un clinchet metalic se auzi mult prea aproape de noi, iar încăperea începu a se umple de fum alb. L-am văzut pe unul dintre subiecții din echipa mea cum se retrage spre ușa prin care tocmai intrasem, apoi am auzit gloanțele cum îi străpung pielea. M-am lăsat în jos și am profitat de fumul gros ca să mă ascund după un dulap subred.

Sunetul armelor se auzea din toate direcțiile. Am tras și eu, dar mai mult la nimereală, pentru că nu vedeam nimic la jumătate de metru în față. Speram doar să nu fi nimerit pe careva din echipa mea. Când pe ecranul armei am văzut că scrie o, am schimbat încărcătorul cu cel furat mai de-

vreme de la subiectul rănit.

— Șase? am zis eu dezamăgită. Cred că glumești.

— Ai rămas fără muniție, Dia?

— Mai am doar șase gloanțe, am spus eu ieșind de după dulap. Cu toate astea, e suficient ca să-ți șterg rânjetul de pe buze.

Cu coada ochiului, mi-am văzut coechipierii întinși pe jos, fără suflare. Cred că-mi dădea intenționat pe cei mai slabi numai ca să câștige el de fiecare dată. *Poftim o echipă de imbecili, sigur o să câștigi cu ea.* Bine, era și vina mea. Nu știam să-i coordonez pe alții, abia mă controlam pe mine. Mereu am fost genul de om care lucrează mai bine pe cont propriu, decât în echipă. Sau, na..., care are impresia că lucrează bine pe cont propriu, căci dacă ar fi să mă iau după experiențele din trecut nu am făcut mare brânză nici până acum.

Nu am sărit să-mi ajut colegii. Nu am încercat să creez o diversiune și să fug. Nu m-am dat niciun pas înapoi. Am ținut arma îndreptată spre el și am încercat să-i anticipez următoarea mișcare. Fumul gros se risipi și l-am văzut venind către mine. Hotărârea din privirea lui mă făcu să înghit în sec. Îmi era ciudă pe el că putea să se stăpânească atât de bine în astfel de situații. Ochii lui albaștri aveau atâta putere asupra mea, îmi distrugeau toate barierele și mă făceau să înebunesc de furie ori de câte ori îl vedeam.

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care stai față în față cu un adversar puternic, te

uși în ochii lui și știi că orice ai face nu ai cum să-l învingi? Coșmarul acela în care indiferent cât de mult ai luptat, indiferent câte sacrificii ai făcut, indiferent câte persoane dragi ție ai pierdut... totul a fost în zadar? Partea bună, când vine vorba de coșmaruri, e că poți să te trezești oricând. Partea rea e că odată ce ai deschis ochii s-ar putea ca realitatea să fie de o mie de ori mai crudă decât orice vis.

Reușisem să ratez fiecare oportunitate ce mi se ivise. Făcusem greșeală după greșeală și avusesem încredere oarbă în diverși indivizi care mă trădaseră fără să clipească. Am simțit un gust amar numai când mi-am amintit de Victor. *Boul naibii!* La avanpost am crezut că îmi e prieten, dar și-a jucat rolul perfect și mi-a câștigat încrederea doar ca pe urmă să mă vândă pe o geantă de bani și un bilet în Thailanda. Halal prieten, iar cei care într-adevăr mi-au fost alături, persoane pe care chiar am putut să le numesc prieteni, au murit din cauza încăpățânării mele de-a mă răzbuna.

Lena, Andrei, Erick, Toma, Sara, Mihai... Chipurile lor erau ultimul lucru pe care îl vedeam înainte să adorm, iar numele lor erau primele cuvinte ce îmi veneau în minte dimineața când mă trezeam. Nici de Mark și Alina nu mai știam nimic – cel puțin Eva le pierduse urma –, dar în adâncul sufletului meu speram că sunt undeva ascunși, că sunt bine. Apoi mai era Ramona, fata de la Centrul de Formare ce mă convinsese să mă alătur cauzei pentru care lup-

tau cei din E.S.C.U.; nici de ea nu mai știam nimic. Amintirile mele erau încă incomplete, iar în ultima perioadă nu mai avusesem parte de ele. Probabil oamenii din jurul meu mă îndopau din nou cu acele pastile galbene fără ca eu să știu sau pur și simplu nu mai aveam ce să-mi amintesc.

Dar cel mai rău mă durea că nu mai auzisem nimic de Dan... Oare era bine, oare își dăduse seama ce se întâmplase cu Ana și Sara și venise din nou în regat sau era încă în Ucraina? Oare văzuse la televizor ce se întâmplase la petrecerea de 8 Martie? Oare mă văzuse în compania lui Alex și mă ura? Oare mă condamna pentru tot ce se petrecuse? Oare mă mai iubea? Zeci de întrebări ce nu aveau să-și primească prea curând răspunsul. Am înghițit în sec și m-am concentrat pe momentul din prezent.

Alex stătea chiar în fața mea, cu arma îndreptată spre mine. În spatele său erau alți trei subiecți înarmați până în dinți, gata să mă omoare la un simplu gest venit din partea lui. Dar nu aveau să o facă. Nu venisem aici pentru a-mi afla sfârșitul. O dată la trei săptămâni, Alex mă lua cu el la antrenamentele lui, pentru a-mi reaminti cât e de puternic. Pentru el totul era un joc, unul banal în care de multe ori câțiva subiecți își mai pierdeau viața; dar când a contat viața altuia pentru el?

—Îți încerci și ultimele gloanțe sau te dai bătută? întrebă el cu un aer superior.

Nu i-am răspuns. Amândoi țineam armele îndreptate unul spre celălalt, dar niciunul nu

schiața nici cel mai mic gest de a da înapoi. O voce interioară îmi zicea să merg mai departe, să apăs pe trăgaci și să-i despici capul în două, dar de unde puteam să știu că glonțul meu îl va atinge?

Eram convinsă că odată ce voi trage la fel vor proceda și subiecții din spatele lui. Cu toate astea, eram pregătită să mor dacă știam că Alex mă va urma, dar nu aveam siguranța asta. Cu greu am ignorat toate impulsurile, mi-am mușcat buzele și am lăsat arma în jos. În ochii lui am citit satisfacția și bucuria că mă învinsese din nou.

Secvență de antrenament încheiată! Răsună vocea aceea enervantă din casca mea. Știam că din acel moment nicio armă nu mai funcționa pe terenul de antrenament, așa că am aruncat-o pe jos. Alex își scoase casca lui și veni spre mine.

— Credeam că după fiecare ședință o să devii tot mai puternică, dar se pare că m-am înșelat.

— Ai câștigat, Alex, am zis eu nervoasă și mi-am desfăcut vesta. Ce dracu' mai vrei?

— Vreau o luptă, Dia, una adevărată, una în care să-ți dai silința. Una în care să te văd că încerci cu adevărat. Nu una pe care să știu că o să o câștig din prima clipă.

— Dă-mi un motiv să lupt și am să o fac.

— Credeam că șansa de-a mă distruge e un motiv suficient de puternic. Haide, știu că în interiorul tău încă mai e Diane aceea care mă urăște și ar face orice să mă vadă mort.

— Dacă vrei o luptă adevărată, de ce nu renunțăm la armele de jucărie și facem o con-

fruntare doar noi doi, fără tot circul acesta?

Știam că armele nu sunt de jucărie și că puteau să ne omoare la fel de bine ca oricare altele, dar faptul că eram pe trenul lui de joacă îmi distrugea atât șansele de câștig, cât și voința de a-i lupta împotriva.

Am zâmbit ironic și m-am apropiat de el. Eram toată transpirată în hainele acelea, corpul îmi era obosit de la efort, moralul meu era la pământ, iar durerea din braț începea să își facă simțită prezența. În jurul nostru, câteva persoane începură să mișune verificând câți dintre subiecții folosiți astăzi mai erau funcționali, câți aveau nevoie de îngrijiri medicale și câți erau trecuți la pagube. Nu le-am dat atenție. Mi-am menținut privirea pe Alex, iar el și-a menținut atitudinea îngâmfată. Aș fi vrut să-i spun atâtea, dar știam că tot ce urmărea el era să mă scoată din sărite.

Priam dată când l-am însoțit aproape că mi-au dat lacrimile la final când am realizat că echipa mea a pierdut, iar asta i-a dat satisfacție și mai mare. Astăzi preferam să fac pe indiferentă.

— Asta e, am zis eu și m-am dat un pas mai în spate. Poate data viitoare.

— Poate data viitoare nici nu te mai iau, îmi întoarce el vorba.

— Nu îmi fac griji, sunt sigură că ai să găsești tu alt subiect cu implanturi mai vechi pe care să-l învingi doar ca să-ți hrănești orgoliul.

Privirea i se schimbă brusc. Cred că vorbele mele îl răniseră mai mult decât o făcuseră toate

armele. Își împreună palmele și se abțină cât de mult putu, dar când vine vorba de Alex cu toții știm că nu se poate abține prea mult. Se apropie de mine și câteva clipe doar mă privi. Apoi, cu un gest rapid, își întoarse arma invers și mă lovi cu patul puștii în stomac, cât putu el de tare. Nici nu am ajuns să-mi trag răsufierea între prima și a doua lovitură, că el deja se pregătea de a treia.

Sângele meu fierbea de nervi, așa că am ripostat. L-am prins arma cu ambele mâini și l-am lovit cu genunchiul de câteva ori. Îi scăpară mai multe înjurături, apoi mă prinse de mâini și mă împinse brutal în zid. Arma ateriză pe jos. Oamenii din jurul nostru începură să se alarmeze, nu erau siguri dacă să intervină sau nu. Stăteau acolo și ne priveau fără a mișca un deget fără acordul lui Alex, iar el... el părea mai satisfăcut ca niciodată de reacția mea.

— Vezi? îmi zise mângâindu-mi obrazul. Știam eu că Diane a mea e încă aici, gata oricând să-mi opună rezistență. Îi trebuie doar un mic stimulent și imediat iasă la suprafață.

— Încetează sau...

— Sau? mă întrerupse el. Chiar sunt curios ce poți face. Îmi place acest *sau* al tău, îmi spune că încă mai există ceva din vechea Dia în tine, că încă mai ai sentimente pentru mine.

— Ești un idiot cu diplomă dacă încă mai ai impresia că te iubesc sau că am făcut-o vreodată. Te urăsc din tot sufletul meu.

— Singura idioată ești tu dacă ai impresia că antonimul cuvântului *iubire* e *ură*. De fapt e

indiferență. Iar când vine vorba de mine, îți sunt orice, numai indiferent nu.

M-am foit între el și perete, însă mâinile lui m-au ținut și mai tare. Nu suportam să-l simt atât de aproape de mine.

— De Diane asta îmi place, zise el sarcastic. Cea care mi se împotrivesc mereu, cea care mă provoacă și care mi se opune în orice. Cu ea îmi place să mă lupt. Asta e Dia a mea care mă înnebunește, care încă mai are speranța aceea în ochi și pe care ador să o distrug cu fiecare ocazie.

Am crezut că o să vomit când s-a apropiat și mai mult de mine și m-a sărutat. Buzele lui erau la fel de reci precum au fost întotdeauna. Le-a forțat pe ale mele, însă, cu toate eforturile depuse de el, am refuzat să-i răspund. S-a tras deza-măgit, dar și-a menținut privirea aceea mândră.

Eu, în schimb, am preferat să nu mai schițez niciun gest. Speram ca nimic din comportamentul meu să nu-mi trădeze adevăratele sentimente. Alex se trase în spate și făcu semn la doi dintre subiecți să mă însoțească până la mașina care avea să mă ducă înapoi.

Nu am mai schimbat cu nimeni niciun cuvânt, am preferat să mă afund în gândurile mele, cum făceam mai tot timpul de când mă întorsesem. L-am ignorat pe toți, oricum subiecții nu vorbeau cu mine, iar mașina în care mă ducea înapoi avea gemuri negre, deci nu puteam să văd nimic. Eram transportată mai rău decât criminalii periculoși.

Când am ajuns la baza din care am plecat,